

1^e Jaargang nummer 7

9 november 1956

Goeden avond, vrienden,

Mag ik U er hernieuwd op wijzen aan het begin van deze bijeenkomst dat wij sprekers van de Orde noch alwetend noch onfeilbaar zijn. Wij hopen, dat U hiervan nota wilt nemen en U een eigen oordeel zult willen vormen over hetgeen hier gesproken wordt,

Dan heb ik een tweede misschien minder aangename mededeling voor U.

Door de toestand in de wereld en vooral ook daardoor in onze wereld ontstaan maakt het voor ons noodzakelijk in de eerste plaats alle beschikbare krachten aan te wenden om degenen, die overgaan in verblinding, haat en duisternis, bij te staan. Dit betekent zolang deze toestand blijft bestaan, met een beperkt sprekerscorps zullen moeten werken. Wij hopen, dat U hier verdraagzaam zult zijn en dit van ons zult willen accepteren. Het geschiedt hier ten bate van allen onverschillig welke nationaliteit, onverschillig welke instelling zij hebben, die gewelddadig zijn overgegaan in de laatste dagen en ook nu nog sterven in omstandigheden die het meer moeilijk maken voor de geest om het voortbestaan onmiddellijk op de juiste wijze te aanvaarden.

Dit betekent ook, dat wij op deze avond enige wijziging in het programma aanbrengen. In tegenstelling tot hetgeen oorspronkelijk bedoeld was, zullen wij bij ontstentenis van onze spreker over esoterische zaken, gelegenheid tot vragenstelling geven. In de tweede plaats zal ik voor U, zowel het eigen onderwerp als het door U gekozen onderwerp, behandelen.

Onze verontschuldiging voor deze noodzakelijke beperking zullen alles doen zoveel mogelijk althans de sprekers toch nog doen rouleren. Maar het lijkt ons op het ogenblik niet doenlijk meer dan drie sprekers hoogstens per bijeenkomst beschikbaar te stellen. Nu ik de Bestuurskwesties achter de rug heb, vrienden, zou ik met U willen gaan praten over verschillende dingen dezer wereld. En wel in de eerste plaats over:

DE CYCLI OP AARDE

De wereld is onderhevig aan voortdurende impulsen, die met vaststaande tussenruimten terugkeren. De verschijnselen, die zij met zich meebrengen, zijn in de historie herkenbaar, worden in de overlevering nog steeds uitgedrukt. Men noemt dezen wel: de cyclische verschijnselen.

Nu weten wij allen, dat er een groot aantal verschillend is. De kortste loopt ongeveer drie dagen. Dit is een vitaliteitscyclus. Daarna kennen wij om 7 en 14 dagen, Maar wij kennen ook cycli van 3 jaren, van ongeveer één maand, van ong. 71/2 jaar, van 21 jaar, 250 jaar en 750 jaren, ook weer plus minus. Daarnaast kennen wij de grotere cycli, die liggen tussen de 2100 en de 2200 jaar en de grootste cyclus, die ong. 22700 jaren neemt.

Dat deze cycli niet zonder enige reden of oorzaak bestaan, zal een ieder begrijpen. Toch kunnen wij deze verschijnselen niet terug brengen tot een geestelijke oorzaak. Wij weten, dat zij veroorzaakt worden door het stoffelijke Al en de daarin optredende krachten en krachtverschuivingen. Het is interessant om na te gaan, hoe steeds weer bepaalde impulsen op aarde een totale verandering teweeg brachten. Het is ook interessant om na te gaan, hoe de ondergang en de ondergangperiode van grote staten, ja, van vaste landen zelfs, precies vallen in de grote cyclus van 2100 jaren.

Nu kunnen wij natuurlijk geen vergelijk maken met hetgeen hier op het ogenblik gebeurt. Wij kunnen niet gaan zeggen: "Dit is nu de grote cyclus en er komt een wereldondergang". Dat zou dwaas zijn.

Wij moeten voor onszelf toch wel gaan constateren, dat, gezien de herhaling met bepaalde tussenruimten van grote wereldbranden met daartussen optredende kleinere oorlogen of zoals men het tegenwoordig noemt: politionele acties aanduidt, dat wij ons op het ogenblik bevinden in een stoffelijke beïnvloeding van deze wereld, die de gewelddadigheid sterk in de hand werkt.

Verder zijn er nog verschijnselen, die ons al evenzeer doen denken aan oude gebeurtenissen. Wij zien steeds weer wereldrijken ondergaan door materialisme. In deze wereld is op het ogenblik het materialisme nog het meest belangrijke, de leidende gedachtegang. Het zal U niet verwonderen te heren, dat er verband bestaat; tussen het materialisme en het geweld in dit geval. Want waar deze cyclische verschijnselen t.o.v. elkaar kunnen verschuiven, kan het voorkomen, dat meerdere krachten praktisch gelijktijdig op aarde werkzaam worden. Op dit moment is het inderdaad zo. De verschijnselen, verschuiven zich langzaam rond de aarde, iets, wat een periode van 1 tot 3 jaren vraagt naargelang de cyclus, die loopt.

In de oudheid, in de werkelijke oudheid, is ontwikkeling van de mens tot ongeveer de tegenwoordige homo sapiens wel degelijk zwaar beïnvloed door gebeurtenissen van dezelfde gaardheid, die wij thans doormaken. Er is voortdurend weer een invloed van buitenaf geweest van sterke invloed, die alle morele waarden ging veranderen, die mentale toestanden schiep, die als noodzakelijkerwijze bij gebrek aan geestelijke beheersing moesten leiden in gewelddadigheid en strijd en daarmee gelijktijdig de ontwikkeling van de nieuwe mens, de nieuwe vorm, en daarmee ook een nieuw moreel besef, een nieuw geloof en een nieuwe maatschappij. Wanneer ik spreek over maatschappij, dan denkt U ongetwijfeld aan de hedendaagse grote steden en cultuur. Maar elke kleine stam in de oertijd vormde op zijn manier toch ook een maatschappijtje. Een groepering met zijn eigen wetten, zijn eigen waarderingsen, zijn eigen kunst, zijn eigen fouten en zijn eigen deugden.

Daarna is de mens steeds weer door die cycli geleid. Eigenaardig genoeg deden zij dit niet alleen gelden op zuiver stoffelijk gebied, maar waren zij mede verantwoordelijk voor de geestelijke ontwikkeling van de mens. Die geestelijke ontwikkeling kwam n.l. tot stand, nadat onder invloed van de cyclus de huidige, stoffelijke condities onhoudbaar bleken. Dan moest eerst de geest zich gaan aanpassen aan een nieuwe toestand. Als resultaat daarvan was men dan in staat ook stoffelijk een aanpassing te vinden, waardoor de door mij reeds genoemde vernieuwingen, inderdaad plaats konden vinden.

Wanneer U dit meer in het actuele zo dadelijk wilt overzetten, dan heb ik daartegen geen bezwaar. In verband met onze reeks van lezingen lijkt het mij toch goed om in de eerste plaats deze verschijnselen te zien als krachten, die medevormend werken op de wereld en in verband staan met wetmatigheden van de materie.

Hoe komen dan deze cyclische verschijnselen tot stand?

In de eerste plaats door de plaats, die de zon inneemt in het Al in een vast omschreven baan. De zon loopt binnen het Melkwegstelsel weg van sommige sterren en benadert andere sterren. Zij verplaatst zich zelfs iets meer naar de rand van deze grote nevel en als resultaat kunnen wij zeggen, dat haar eigen plaats t.o.v. het middelpunt al sterk bepalend is voor de werking wisselwerking, die tussen zon en dit middelpunt van de sterrennevel bestaat.

Deze wijziging is continu. Maar de realisatie daarvan door de schepselen op aarde kan niet continu zijn. Zij gebeurt schoksgewijze n.l. wanneer t.o.v. een aanvaarde dus ook stoffelijk en geestelijke gerealiseerde toestand een grote wijziging optreedt, dan moet dit een zekere afstand, een zeker merkbaar verschil betekenen voordat de mensheid zich daaraan aan gaat passen. Daarnaast hebben wij te maken met invloeden van de maan, de zon, de planeten, in kleine cycli en wat wij noemen de sterrenbeelden voor de grote cycli. Die sterrenbeelden tonen ons, dat rond ons de kosmos in beweging is. En dat wij dus t.o.v. het kosmisch middelpunt ook steeds weer een andere plaats innemen.

Ook hierdoor vinden wijzigingen plaats op aarde. Zij zijn klein en op aarde zelf praktisch niet merkbaar. Langzaam wijzigt zich b.v. de zwaartekracht. Het aardmagnetisch veld wordt sterker, of zwakker. Het is niet veel en deze kleine afwijkingen zijn praktisch niet te bemerken voor U, voor ons wel. Daarnaast zien wij, dat de straling, die vanuit de ruimte tot de aarde doordringt, ook varieert. Hierbij spelen weliswaar de planeten nog een grote rol, omdat zij

door hun eigen baan en veld soms bepaalde bronnen van straling voor ons afschermen. In andere gevallen ook weer t.o.v. van hun eigen plaatsing van zon en aarde een toevloeien van deze straling tot de aarde bevorderen. De straling zelf komt uit verdere delen der ruimte.

Zij is zwak. Zij is niet eens te vergelijken, met wat men aan verschillende soorten vindt hier binnen het zonnestelsel. Men zou haast willen zeggen "Deze straling is bijna etherisch". Want zij kan niet worden vastgesteld in licht, kracht; zij kan niet worden vastgesteld in een bepaalde trilling; zij kan alleen worden vastgesteld door de resultaten, die zij veroorzaakt. Het is zoiets als de lucht bij U. U bent er zo aan gewend om adem te halen, dat U van de lucht niets bemerkt, tenzij er een afwijking plaats vindt.

De afwijking echter in deze kosmische straling, groot genoeg om kenbaar te worden op aarde, spelen zich af over een zodanig lange tijd, dat de mensheid in doorsnee niet in staat is waarnemingen gedurende deze gehele tijd te bewaren en over te leveren. Eerst dan zou na een periode van ong. 40.000 – 45.000 jaren definitief vast te stellen zijn, wat er eigenlijk gebeurt.

Het spijt mij dus, dat ik U moet vragen om hiervoor mijn woord te aanvaarden. Mijn woord, natuurlijk ondergeschikt aan en naast de vele andere grote leraren op esoterisch gebied, die deze zelfde stellingen aan de mensheid hebben voorgelegd. De ontwikkeling van de mensheid vooral de geestelijke ontwikkeling van de mensheid is zeer gediend met deze verandering, Stoffelijk betekenen zij voortdurend ongemak, strijd, lijden. Geestelijk gezien betekent juist dit ongemak, betekent juist deze strijd, een mogelijkheid te voorkomen, dat de mens zo gemoedelijk wegdut in een gewoontesleurtje.

Per slot van rekening, wanneer U alles heeft, wat U nodig heeft, en alles gaat zo gezellig verder, dan komt U er niet toe om grote risico's te nemen en werkelijke maatregelen te treffen. Toch zijn die dingen juist noodzakelijk willen wij van vooruitgang, vooral vooruitgang qua bewustzijn en geestelijk besef, enige sprake zijn.

Een oorlog met al zijn gewelddadigheid is voor ons verwerpelijk vanuit een persoonlijk standpunt. In kosmisch opzicht betekent zij een noodzakelijke verandering op aarde, een noodzakelijke omwenteling in menselijk denken, in de waardering, die men heeft voor zijn bezit, voor zijn positie en wat dies meer zij. Ook op het ogenblik speelt zich - praktisch van 1890 reeds - een dergelijk proces op aarde af. Het sarnentreffen van meerdere cycli op één punt in de tijd betekent een opeenhoping van oorlogen, rampen, van ongevallen, kortom, alle waarden, die voor de mensen uitermate storend zijn en die zijn genoeglijke zapigheid van alle dag wegneemt.

Echter, nogmaals, deze invloeden zijn stoffelijk. Wanneer die invloed stoffelijk is, dan zijn wij ook in staat om ons geestelijk daarboven te verheffen en ons daartegen teweer te stellen.

Een aardig voorbeeld daarvan hebben wij gezien in de periode, dat Atlantis onderging. Ook toen waren er bewusten, D.w.z. mensen, die geestelijk boven de stof leerden te staan en die de stof maakten tot hulpmiddel van hun eigen ontwikkeling, i.p.v. het werkelijk doel van hun streven. Dezen konden zich redden en terugtrekken. Wat hen waardevol was; een esoterisch weten en magische kennis, ja, zelfs aan beschaving hebben zij over weten te brengen en eerst langzaam is hier en daar het bewustzijn weggestorven. De bewijzen daarvoor vindt U b.v. in de holentekeningen, waar de oudere van lijn zuiverder zijn, van uitdrukking verfijnder ik zou haast zeggen geraffineerder dan de lateren. Er sterft bij de mens, die dit geestelijk weten verwerpt, op de duur dit erfdeel af. Maar de werkelijk bewusten weten zich te redden, zij weten hun eigen gaven voort te planten en de wereld de mogelijkheid te geven althans in deze richting van geestelijke beheersing en geestelijk bewustzijn vorder te gaan.

In deze dagen zouden wij kunnen zeggen, dat precies hetzelfde geldt. Een mens, die door hartstocht wordt opgezweept, die alleen maar kijkt naar stoffelijke waarden en stoffelijke risico's, zal ofwel te vlug handelen, ofwel niet handelen. Toch zijn beiden even fataal in deze tijd. Je kunt niet meer zeggen: "Ik ben neutraal en ik wil alleen maar mijn eigen zaakje behouden en beschermen". Je moet wel mee in de wereld. De wijze, waarop je in deze wereld mee kunt doen met de mensheid, je aan kunt passen bij de heersende stromingen en toch voor jezelf je geestelijk bewustzijn vergroten, is de weg die een ontsnapping biedt uit alle

ramp en alle ondergang, een geestelijke bevrijding betekent en steeds sterker beheersing van de stof.

Wie het zullen zijn, die in deze wereld de geestelijke vernieuwing tot stand brengen, weet men niet. Wel weten wij, dat er velen zijn, die in de stof geïncarneerd op het ogenblik werken aan deze reddende geestelijke stroming. Wel weten wij ook, dat vanuit onze sferen en veel hogere sferen ook, voortdurend wordt gewerkt aan dit geestelijk bewustzijn. Daaruit vallen conclusies te trekken.

Er staat een vernieuwing der mensheid voor de deur. Een vernieuwing, waarbij wij niet kunnen zeggen, dat zij zus of zo zal geschieden, waarvan wij niet kunnen bepalen, of zij met rampen gepaard zal gaan, of dat de nieuwe levenshouding onder de volkeren een nieuw besef voor elkaar en voor menselijke waarden deze rampen zal weten te voorkomen. Maar hóe men ook kiest op deze wereld, de cyclus gaat verder. Wanneer deze cyclus haar voltooiing nadert, dan zal zij een nieuwe vorm van menselijk zijn hebben gesteld, een nieuwe vorm van menselijk denken, die op haar beurt een ontwikkeling door zal maken aan het peil van de stoffelijke vorm, waarin de geest moet incarneren, op een nieuwe hoogte zal hebben gebracht, de wereld zal hebben gemaakt tot een nieuwe en betere scholing voor alle geest, die daarop af moet dalen.

Het was zo in de oudheid, het is zo in deze dagen. Want de stof is de school van de geest, maar slechts de geest, die bewust streeft in deze leerschool, haar leerstof beheerst, d.w.z haar eigen leven beheersen kan, is in staat om het volle nut daaruit te trekken.

Dat, vrienden, is dan de beschouwing, die ik U had voor te leggen. Zijn er hierover vragen te stellen?

❖ *Wat is een impuls?*

Een impuls is een drijfveer, of drijvende kracht, die meestal plotseling optreedt en waarvan de bron danwel bekend of onbekend kan zijn. Wanneer U dus een elektrische leiding heeft, waardoor een stroomstoot gaat, dan spreken wij over een impuls. In gelijke termen spreekt U ook over een impuls, wanneer een plotselinge verandering van zonnekracht op aarde magnetische storingen veroorzaakt. En bij een mens spreekt U Ook over een impuls, wanneer waarden, die hij niet kan bepalen of beseffen, hem plotseling brengen tot een zekere wijze van handelingen.

Wij kunnen dus zeggen: een impuls is een stuwende kracht, die in de meest verschillende vormen op kan treden en in haar verschijningsvorm - ongeacht geaardheid en wezen - voortdurend impuls genoemd wordt, omdat hiermede niet haar wezen, maar wel haar kwaliteit wordt aangegeven.

Indien er geen vragen meer zijn, dan zou ik over willen gaan tot een onderwerp, dat U zelf heeft gekozen.

Neen, om het uit te leggen is het zeer eenvoudig, om het in de praktijk te brengen vergt het helaas zeer veel kracht. Het werk van de Orde op geestelijk peil, zoals dit op het ogenblik wordt gebracht.....

Wanneer een geest overgaat, dan zijn de laatste ogenblikken voor de overgang vaak mede bepalend voor de wijze, waarop hij zijn nieuwe toestand van bestaan aanvaardt. Voor de geest zijn verder het allerbelangrijkst, gevoelsimpulsen, emoties. Maar de emotie is de taal van het lichaam, die door de geest het beste wordt verstaan.

Het zal U duidelijk zijn, dat omstandigheden, zoals op het ogenblik optreden b,v. in verschillende Oost-Europese staten, impulsen in de mens wekken, die wij op zijn minst noemen, haat en afkeer. Haat en afkeer gedurende de overgang.... .Dat is nog niet zo erg voor iemand, die door een kogel wordt getroffen en die misschien nog droomt van vrijheid, die weet, waar hij voor offert. Die kan - ondanks het feit, dat hij eigen dood ongetwijfeld zal betreuren - toch aanvaarden, dat er een voortbestaan is en kan zelfs met een zeker terzijde. stellen van haat, luisteren naar degene, die hen verder willen leiden. Maar niet alleen zó sterven de mensen.

U heeft het ongetwijfeld in de pers gehoord. Hongarije, mensen, die op de meest wrede manier worden opgeknoopt, langs de straten, het liefst zo, dat zij langzaam sterven. Mensen,

die uit elkaar worden gereten, die men een handgranaat tegen het lichaam bindt e.d. aardigheden. Mensen, die in razernij vallen, omdat zij vrouwen en kinderen zien vermoorden. Mensen, die sterven onder geweld, omdat zij hun schamel, bezit zouden willen behouden.

Ja, wat moet ik daarvan zeggen? Gij kunt toch zelf wel begrijpen, dat de wijze, waarop deze mensen overgaan hun dompelt in een diepe woede en een grote haat, dat hun laatste impulsen een voortdurende verwensing en haatgedachte is. Wanneer je zo'n iemand niet kunt opvangen, niet kunt bereiken, niet kunt helpen, dan voegt hij zich bij de reeks demonische krachten, die deze wereld bedreigen, waar zij hun eigen haat trachten uit te leven door mensen op aarde elkaar te laten doden. U zult begrijpen, dat dit voor onze Orde onaanvaardbaar is. Vandaar, dat wij alles in het werk stellen, wat wij kunnen om deze mensen te helpen. Wij trachten hen, juist in de periode, dat zij nog in het astraal gebied volledig bestaan, te doen terugzien op de wereld met andere ogen. Wij trachten hen te bewijzen, dat hier sprake is van een jammerlijke vergissing, eerder dan van een gewelddadigheid, die haat verdient. Wij trachten de Hongaren te tonen, dat de Russen ook geprikkeld zijn door de gewelddadigheden van de Hongaren tegen de Russen. Dat hij, terecht verontwaardigd, niet wetend, wat er zich op hoger niveau en achter de schermen heeft afgespeeld, verdedigd in een wreedheid, omdat ook hij heeft leren haten. Wanneer dat gelukt, dan haat er één geest minder, dan zoekt er één ziel meer naar licht.

Bij de Rus is het precies hetzelfde. Het is niet alleen daar. De inwoners in de omgeving van Port Saïd, de egyptische soldaten, die daar gevallen zijn, de Israëliërs zelfs, die overgaan, die over zijn gegaan vol haat, die moeten ook worden opgevangen en geholpen. De Roemenen, de Tsjechen de gedeporteerden en standrechtelijk terechtgestelden in Oost-Duitsland, de slachtoffers in Polen, de met dood, of dwangarbeid bestrafte stakers uit de buurt van de Oekraïne, de rebellerende studenten, die werden neergeknuppeld in een meer noordelijk van Rusland, dat is meer opeens dan verwerkt kan worden door onze groepen. Dat kun je maar niet zo even af doen. Daarom ons werk, dat bestaat in de eerste plaats door het voortdurend opvangen van al die zielen, die op het punt staan om te sterven. Wanneer een menselijk lichaam begint te zieltoegen, dan móeten er al - onverschillig van wie, als het maar lichtende geesten zijn - een paar aanwezig zijn. Zij moeten trachten in dit stervende denken een visioen te brengen van schoonheid, een gedachte-impuls te geven, die lieve herinneringen wekt, die een ogenblik de haat doet verbleken voor iets beters. Daarna moet de geest, die zich van het lichaam bevrijdt, geleid worden in het astrale gebied. Zo mogelijk met een terugblik op deze wereld en niet alleen op eigen leven. Er moet getracht worden een begrip bij te brengen voor wat er precies gebeurt, of wat precies de oorzaken zijn. Wanneer dat is gelukt, dan moet zo'n iemand rust hebben, veel rust, dan moot hij sluimeren boven het astraal gebied.

Na die sluimering, die kort of lang kan zijn volgens Uw tijd, het gaat van enkele minuten af tot perioden van jaren, maar meestal is dat niet zo buitengewoon lang, dan moet zo'n iemand opgenomen worden in een lichtere sfeer. Dan moeten wij trachten om alle drijfveren, die die geest nog heeft, vrijheidsdwang van de Hongaren, de haat van het onverwachte verzet, dienstig te maken aan een geestelijk juist en rein doel.

Het geldt niet alleen daar. Ik zei U reeds, het geldt voor de hele wereld. Kunt U zich voorstellen hoe velen uit de geest op het ogenblik op aarde bezig zijn juist met dit werk? En ook dat werk is nog niet alles. Er zijn mensen, die driftig zijn en die een hoge plaats hebben. Een hoge plaats in een regering, die misschien een oorlog zouden kunnen forceren, die gewelddadig in zouden kunnen grijpen zonder meer...wij zouden ze kunnen begrijpen, naar dit zou zo noodlottig zijn. Hier moeten inspiratieve gedachten binnendringen en het beeld duidelijker maken, tonen wat de werkelijke consequenties zijn, tonen waar de werkelijke fouten liggen. Hier moeten mensen worden aangespoord tot de juiste daden, tot de juiste wijzen van sympathie betoog, maar ook de juiste wijze van behandeling van de tegenstanders.

Begrijpt U nu, waarom wij zo weinig sprekers beschikbaar hebben? Het is voor ons geen prettige tijd. Zeker, wij kennen ons eigen licht en ons eigen geluk, maar te zien, dat dat zo bij de mensen mankeert, dat is iets droevigs. Het is voor ons ook een leerrijk ogenblik, wanneer een van onze leden iemand mee heeft kunnen nemen naar een lichte sfeer. Wij zijn gelukkig,

wanneer wij een ziel kunnen redden, zeker, maar er lijden er nog zoveel, er dreigen er zoveel in een wereld van nevel en duister te verzinken.

Anderen werken misschien op een andere wijze dan wij. Maar wij menen, dat het stempel der verdraagzaamheid ook gezet moet worden op het huidige conflict, opdat er een begrip komt voor noodzaken, een begrip ook voor Ruslands handelwijze, een begrip voor de wreedheid van de Hongaren, een begrip voor de aanval van de Israëliërs, maar ook van het verzet, dat door hen werd ondervonden gedurende zo lange jaren van Egypte af. Een begrip van Nederland voor de Indonesiërs, maar ook van de Indonesiërs bij de Nederlanders.

Het is een heel groot werk, dat kan ik U wel vertellen. Onze groep is niet klein, dat kan ik U wel vertellen. Onze groep is niet klein, maar dit ogenblik moeten wij alle krachten inspannen willen er geen slachtoffers vallen.

Ik hoop, dat ik U duidelijk heb gemaakt, wat wij ongeveer doen. Hoe wij het doen? Met kracht en gedachten, ons eigen wezen geheel uitgietende en een enkele impuls, die wij naar een mens toezenden, onze eigen lichtende kracht als een beschermende mantel plaatsende rond een ziel, die bijna teloor zou gaan.

Dat zijn woorden, dat begrijpt U niet. U denkt, dat U het begrijpt, naar dat zijn dingen, die weet U pas werkelijk, wanneer U in de geest leeft. Ik kan U alleen zeggen: ons werk is nodig, Het is nuttig en het blijft niet geheel zonder resultaat, al zouden wij wensen, dat het resultaat groter ware.

Heb ik daarmee Uw onderwerpje voldoende belicht?

❖ *Zou het niet beter zijn degenen te beïnvloeden, die de haat verwekken?*

Als wij dat zouden willen doen, zouden wij alle mensen moeten beletten geboren te worden. De oorzaak van de haat ligt niet bij een bepaalde partij, bepaalde staat, een bepaald volk, of een bepaalde ideologie, de oorzaak van de haat ligt in de mens zelf. Zolang er mensen op de wereld zijn, is er ook haat. Kijkt U maar eens naar de bijbelse geschiedenis, Adam maakte Eva reeds heftige verwijten en Kain sloeg Abel dood. Sindsdien is het altijd zo geweest. Juist de weg, die de mensheid gaat, een weg, die individuele ontwikkeling betekent, veroorzaakt de haat. Want ieder meent steeds dat zijn weg de enig juiste is. Dat is het dan ook waartegen wij strijden. Wij kunnen niet strijden tegen de leerschool, die de mens zelf zich oplegt. Wij kunnen geen oorzaken wegnemen, indien dezen een noodzakelijk deel vormen van een noodzakelijke bewustwordingsmogelijkheid, wel kunnen wij trachten te voorkomen, dat tevelen ondergaan in het proces van het leren.

Wij zullen dus trachten degenen, die deze moeilijke en zware scholing door moeten maken in het leven, de geestelijke baten daarvan te tonen. Hierdoor kunnen zij tot aanvaarding komen, Aanvaarden is meer dan het voorkomen in de knop, waarvan U spreekt.

❖ *Dit is een geval van: Ken Uzelf. Kunnen degenen, die zichzelf kennen dus zelf een vrede uitstralen, waardoor zij de anderen steunen, die het gebeuren ondergaan.*

Inderdaad, ik heb het hier niet uitgesproken, omdat het deze avond niet mijn taak is hier een beroep op U te doen. Het is slechts mijn taak het gestelde onderwerp te behandelen. Dit kan ik U wel zeggen: Beter dan alle gedachten voor de onderdrukte partijen, beter dan alle strijdvaardigheid tegen degenen, die gij onrechtvaardigen acht, is het in eigen omgeving vrede te scheppen. Wie vrede rond zich schept, schept harmonie. Hoe meer harmonie er is tussen de mensen bestaat, hoe meer disharmonieën er zullen worden onderdrukt uit het bereik der mensheid uitgebannen tot zij elkaar vernietigen. Dit laatste klinkt misschien niet erg verdraagzaam, maar het gaat hier dan ook eerder om gedachten en gedachtebeelden dan om de mensen. Ik hoop, dat U dit zult begrijpen. Wij kennen onszelven ongetwijfeld goed. Maar de meeste van ons weigeren die kennis te aanvaarden. Sta mij toe dit voor u te definiëren. Wij zullen onszelf in deze definitie niet buiten sluiten. Elke mens is egoïstisch en denkt egocentrisch zolang geheel zijn beleving gericht blijft op het "IK". Een andere beleving is binnen het stoffelijke niet mogelijk, tenzij men eerst alle stoffelijke waarden van het "IK" beheerst en verwerkt. In de tweede plaats stellen wij hierdoor alles in relatie tot onszelven, wanneer wij deze relatie aan kunnen passen aan onze hoogste geestelijke idealen, dan zal de werking hiervan voor ons een verruiming van onze eigen persoonlijkheid betekenen. Hoe groter, ons wezen wordt door zijn harmonische banden met het leven, hoe zuiverder ons beeld

van het leven zal zijn. Hoe zuiverder ons beeld van het leven is, hoe meer wij voor anderen zullen zijn in kracht, die rust geeft, vrede schenkt en bewustwording mogelijk maakt. Hierin echter falen wij allen nog te vaak. Wij in de geest zo goed als U in de stof.

Ondanks dit falen kunnen wij echter toch altijd blijven streven naar een steeds juistere aanvaarding van het leven en in steeds juistere waardering van het leven en van al, wat daarin gebeurt. Dit kunnen wij alleen, wanneer wij beginnen met ons streven waar wij de dingen kennen. Al wat U bereikt aan verhalen over Hongarije, Egypte en de Suez-kwestie enz. kunt U niet in zijn geheel juist beoordelen. Wat U wel kunt beoordelen is waarom U ruzie heeft met Uw buurman. Wel kunt U beoordelen in hoeverre U onrechtvaardig bent geweest tegenover iemand in Uw omgeving. U kunt ervaren en bepalen, of U van anderen soms meer eist dan Uzelf bereid bent aan anderen te geven enz..

Stel dus deze dingen vast. Zorg, dat gij hier, waar gij kunt oordelen, voor Uzelf steeds verantwoord en gerechtvaardigd bent in alle dingen. Gelukt U dit, dan hebt gij meer gedaan, dan gij kunt doen indien gij een kruistocht begint om de wereld te bekeren.

Dit is dan mijn mening in antwoord op hetgeen wat U vaststelde.

❖ *Alles wat ik in de wereld zie, vind ik terug in mijzelf. Indien wij iets afkeuren in de wereld, zijn wij mede verantwoordelijk voor dit gebeuren, voor deze daad.*

Dit is logisch. Het is onmogelijk binnen de wereld iets te erkennen, dat reeds niet in beginsel in Uzelf aanwezig is.

❖ *Wij dienen dus onszelf te kennen om de wereld juist te zien?*

Om de juiste wereld te zien. Eigenlijk komen wij hiermede in de Mahajana-filosofie terecht. Deze zegt ons en dit kan ik volkomen onder schrijven:

Elk beeld van de wereld, dat wij in ons dragen is waan, zolang wij onszelf niet in waarheid kennen. Eerst wie zichzelf in waarheid kent en beschouwt, zal in staat zijn zijn wereld waar te zien. Tot deze tijd is al, wat men buiten zich weet een waan; die voortkomt uit het "IK", doch gerealiseerd wordt buiten het "IK".

U ziet, wij kunnen het met elkaar eens zijn

❖ *Indien man en vrouw voortdurend met elkaar botsen alle goede pogingen ten spijt, hoe kan men daar dan iets aan doen?*

Heel eenvoudig. Vergeet wie jezelf bent. Dat is wel heel erg moeilijk natuurlijk. Maar wanneer je leert te vergeten, wat jouw rechten zijn, wat jouw mening is en alleen datgene, wat direkt vernietigend is te voorkomen tracht of te herstellen, dan zul je op de duur harmonie kunnen vinden. Hardheid wekt hardheid, twist baart twist. Verdraagzaamheid en zelfbeheersing daarentegen - ongeacht de stormen, die aan het resultaat misschien voorafgaan - brengen uiteindelijk verdraagzaamheid voort.

❖ *Wanneer de één het geestelijk bewustzijn tracht te vergroten en de ander daarover steeds satirisch is, dat kan dat toch nooit samen blijven gaan?*

Dat kan wel, wanneer degene, die naar een hoger bewustzijn streven, begint met zijn hoog geestelijke beginselen in de praktijk te brengen. Men realiseert zich, dat elke geestelijke bewustwording het resultaat is van een offer. Men vergeet dit al te vaak. Men meent het geestelijk beginsel, dat men - verkeerdelijk dan - buiten zich ziet, hoger te moeten stellen dan het stoffelijke, waaruit het toch uiteindelijk geboren moet worden. In een dergelijk geval is natuurlijk geen samengaan mogelijk. U kunt niet verwachten, dat een ander zich aan Uw geloof houdt. Men kan zelfs niet verwachten, dat dit geloof door andersdenkenden altijd zal worden gerespecteerd. Want alle geloof is in zich onlogisch. U kunt zich echter wel een respect voor Uzelf verwerven. Dit kunt U waarschijnlijk alleen, indien U bereid bent het uiterlijk geestelijk streven voor het innerlijk geestelijk beleven te verwisselen. Dit laatste brengt misschien minder mooie woorden en minder hoogdravende gedachten, het voert U echter tot groter zelfbeheersing en een sterker zoeken naar het aanvaarden van de ander volgens zijn werkelijke waarde. Ik kan hier niet verder op het geval ingaan, maar meen toch hiermede mijn gedachtegang in deze duidelijk genoeg te hebben uitgedrukt.

❖ *Ik ben nieuw hier. Ik zou daarom graag willen weten, hoe U denkt over crematie?*

Ach, wij vinden het een zeer zindelijke wijze om de stoffelijke restanten van het aards bestaan op te ruimen. De geest, die hierdoor lijdt, zal ook - en waarschijnlijk langer - lijden bij begraven. De geest, die hierdoor niet lijdt, zal bij een andere wijze van vernietiging ook niet lijden. De vraag is dus hoofdzakelijk, wat zijn de voor en wat zijn de nadelen. Het nadeel is, dat de onbewuste geest zich sterk identificerende met het verlaten lichaam, op een gegeven ogenblik komt tot een aan den lijve mee beleven van het verbrandingsproces. Hiertegenover staat, dat hierdoor een snelle en volledige realisatie van het feit der overgang een zekerheid wordt, zodat zo'n iemand dus veel gemakkelijker van geestelijke zijde benaderd kan worden. Het begraven daarentegen zal soms resulteren in een algehele reproductie van het vervalverschijnsel van het lichaam. Dit neemt in verhouding langere tijd en ook hieraan is veel lijden verbonden. U zult dan ook bemerken, dat volkeren en groepen, die het stoffelijk leven minder hoog achten, of de dood beter begrijpen, over het algemeen één van deze twee wegen kiezen: ofwel het lichaam zo prepareren, dat de vorm daarvan voortdurend behouden zal blijven, dan wel het lichaam geheel qua vorm vernietigen. Dit laatste meestal door verbranding, maar soms ook door het aan dieren als voedsel voor te werpen. Crematie is dan ook o.i. zeer zeker acceptabel. Neem mij niet kwalijk, dat ik hierop niet verder inga. Het is echter de bedoeling op het ogenblik allereerst de vragen te beantwoorden, die direct betrekking hebben op de behandelde onderwerpen.

❖ *Als ik U goed begrijp is de verdere bewustwording van de geest en ook haar beleven op aarde hoofdzakelijk een stoffelijke kwestie. Is het mogelijk, dat men hetzelfde meerdere malen zal beleven?*

Ik zou het zo uit willen drukken: Een geest kan hetzelfde meerdere malen mee moeten maken. Ofwel in haar nieuwe levens, dan wel door een veelvoudige geestelijke herhaling en herbeleving. Dit laatste komt vooral in de meer duistere sferen nogal eens voor. Een volkomen gelijk beleven bij reïncarnatie op aarde zal alleen voorkomen, indien de geest hieromtrent geen bewustzijn bezit, ofwel niet in staat bleek krachtens dit bewustzijn vorm te geven aan het stoffelijk deel van haar leven.

❖ *Het goede behoeft toch niet eerst geestelijk te bestaan voor men het stoffelijk in de praktijk kan brengen.*

Inderdaad. Maar zoals U zich misschien kunt realiseren, zijn in dergelijke gevallen de eerste ogenblikken na de overgang wel zeer belangrijk. Dit is dan bepalend voor het bewustzijn en het gezelschap, dat de geest zich kiest. Wanneer er een nadelige impuls bestaat vanuit de stof, dan kan de geest daarvan wel vrij zijn, maar stoffelijke is het een emotionele toestand. D.w.z. dat deze tendens mede door de geest wordt gerealiseerd en ook - althans in de meeste gevallen - geaccepteerd. Verwerpt de geest, dan zal reeds voor de dood veelal een zekere aanvaarding van de toestand tot stand zijn gekomen. Dit gebeurt echter zelden. Meestal zal de geest het gebeuren als emotionele impuls in zich dragen. Het resultaat is, dat zij - ondanks haar scheiding van het stoffelijke, die zij vaak niet eens geheel beseft - zal trachten het resultaat van haar impuls uit te werken en dus daden ook op stoffelijk peil verder zal stellen. Dit komt helaas vaak voor. Daarvan bevrijd kan die geest op de duur misschien wel erg hoog stijgen en een zeer lichtende geest worden, maar zolang zij onder de ban staat van deze emotie, zal haar streven en handelen hierdoor grotendeels worden bepaald met alle gevolgen vandien.

❖ *Is treuren schadelijk voor degenen, die van ons zijn heengegaan?*

Treuren is begrijpelijk, maar het lijkt mij toch niet goed. In vele gevallen betekent treuren n.l., een verwerpen van het goede, dat het leven biedt. Ik meen, dat een ieder, die bewust wil leven zich zal realiseren, dat je wel niets bewust moogt begeren, maar dat je daarentegen ook niets van de wereld moogt verwerpen. Degene, die treurt, sluit zich af van de wereld. Zijn wereldervaring wordt daardoor kleiner. Ik meen dan ook, dat treuren in deze tijd weinig waarde heeft. De geest wordt hierdoor bemoeilijkt in haar poging de mens te helpen, of hulp van de mens te ontvangen. Indien U mij zoudt vragen, wat mijn waardering is voor treurmuziek uitgezonden aan de hand van het gebeuren der laatste dagen, ofwel over redevoeringen, meetings enz., dan kan ik zeggen, dat mij dit een ongezond iets lijkt.

Ik kan mij voorstellen, dat men een ogenblik wil af reageren, wat men aan spanningen in zich draagt. Het is m.i. echter ongezond een ieder te dwingen gelijke emoties door te maken. Verder lijkt het mij gevaarlijk op deze wijze de zenuwen sterker te spannen en sterker

gespannen te houden dan werkelijk noodzakelijk is. U ziet dus, dat ik vanuit mijn standpunt ook deze treurigheid niet kan accepteren, de ogenblikkelijke impuls van de mens wel, maar in geen geval accepteer ik een kunstmatig verlengen, of aankweken hiervan. Ook bij het persoonlijk treuren zien wij dit in vele gevallen gebeuren. Dan kunnen wij vaststellen, dat geen werkelijke treurnis bestaat, waar men deze kunstmatig weer in zich opwekt om zich op deze wijze een bepaalde noodzaak en verantwoordelijkheden in het leven te kunnen onttrekken. Dat is absoluut ongezond.

❖ *Dan keurt U dus waarschijnlijk ook het oprichten van oorlogsmonumenten, monumenten voor Onbekende Soldaat e.d. af?*

Inderdaad. Wat is een oorlogsmonument anders dan een gedenkteken van de haat? Ook een Onbekende Soldaat. Zou het niet beter zijn geen gedenkteken op te richten voor de helden van de oorlog, of de Onbekende Soldaat, kortom, voor hen, die zijn gevallen in de strijd, maar in de plaats daarvan ze op te richten voor degenen, die hun leven lieten op andere wijze, n.l. in dienst der mensheid?

Laat men een gedenkteken zetten voor de artsen, die in en door de uitoefening van hun beroep zijn gestorven en niet voor soldaten. Laat men, indien men dan al een onbekende wil eren, de onbekende, plichtsgetrouwe arbeider eren, gestorven na een leven vol plichtsbetrachting zonder dat iemand het wist. Iemand, die toch in zijn kleine en schijnbaar onbelangrijke werkkring hielp de wereld te bouwen waarin U allen leeft. Laat men geen generaal eren en geen politicus, maar een filosoof en een componist, een mens, die de wereld iets heeft gegeven en niet iemand, die al was het ten koste van zichzelf misschien, de wereld en de mensheid iets heeft genomen, U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik op deze wijze stelling neem tegen al deze gedenktekenen. Ik kan begrijpen waarom men ze opricht. Ik kan ook begrijpen waarom men zegt: "Hier werden zoveel Joden neergeknuppeld" en een plaquette aangeeft: "Daar werden zoveel Nederlanders gefusilleerd". Nogmaals: ik kan het begrijpen. Maar ik denk, dat men deze dingen beter in het hart mee kan dragen. Dit moet men niet propagandistisch ten toon stellen. Indien men iets wil gedenken, gedenk dan hoe iemand gestorven is in de poging een ander te helpen, richt dan een gedenkteken op voor degenen, die dag en nacht hun leven gewaagd hebben en hun krachten gaven voor anderen tijdens de watersnoodramp. Gedenk hen, die trachten om mensen te redden. Zij zijn het in mijn ogen meer waard, Ja, wat meer is; ik denk dat dit een edeler voorbeeld is voor het nageslacht en niet zal leiden tot verering, die ontardt in een erediens van een gewelddadige dood.

De toestand van de wereld van het ogenblik toont ons, hoe geweld de uiteindelijke oorzaak is van de ellende voor alle mensen. Zij, die gestorven zijn voor een ideaal, kunnen wij stil gedenken, eren en groten, zeker, maar wij moeten ze niet vereeuwigen, wanneer hun middel geweld was. Men vergeet immers het ideaal en stelt daarvoor uiteindelijk de mens met zijn daden in de plaats,

Ik denk hier o,a, aan de vele oorlogsverzets- en bevrijdingsgedenktekens in Nederland, Degenen, die daar worden geëerd, zijn gestorven, omdat zij vrijheid wensten voor een ieder in Nederland. Degenen, die hen vereren, zijn geneigd de vrijheid van anderen terwille van dit gedenken te beknotten. Zo gaat het altijd.

Men eert een soldaat, omdat hij voor zijn vaderland is gestorven en gebruikt dan het gedenkteken om ook anderen aan te moedigen voor het vaderland te sterven, ongeacht de reden van deze eis. Voor de staat, voor het land, voor het regime, maar niet voor de mensheid, daarin schuilt de fout, Juist dáárom acht ik dergelijke dingen uit de boze.

Ik wil hier meteen bijvoegen: dit is mijn persoonlijk oordeel, ofschoon ik weet, dat velen in onze groep het met mij eens zijn. Ik zou zeggen: Gedenk slechts hen, die de wereld iets wisten te geven, Zij zijn het waard hun voorbeeld en de herinnering daaraan zullen an

Rest ontbreekt